

af den strenge Livsvandring ved Gunvors Haand, men her bliver han fanget i sit eget Garn og nødes til at forlade Hovedbanen. Han maa tage til Takke med det, han selv har nedværdiget, og dermed sker ham sin Ret.

Men inden dette Forhold endnu er opløst, knytter Gunvor sig med hele sin Attraa til en Anden, og det skulde have været os haade forstaaeligt og ønskeligt, hvis denne Anden virkelig havde været hendes naturbaarne Mage, men han er igrunden ikke mere hendes aandelige Jevnlige end Svejn Thorgersen. Denne Person er en højere Embedsmand paa Hærø, vistnok en god Del fornemmere af Natur og Væsen end Svejn, men ikke en Smule fastere i moralsk Værdi. Han møder os som Levninger, lad det endog hedde: smukke Levninger, af et for tidligt opbrugt Manddomsliv. Han er som en gylden Pokal med halvt udvisket Paaskrift, det er kun, hvad den *var*, den taler om.

Og naar da den unge stoute Gunvor Thorsdatter rækker ham Haanden til Kærlighedens Samlag, er han som et svajende Rør, der hverken har Mod eller Evne til at gribe det faste Hold i noget. Han stiver nok sin Slaphed op ved kostbare Vine, men den kostelige Livsdrik, som bydes ham af hendes Hjerte, den vover han sig ikke til at tage. Han ved, at det vilde kræve Gengæld af et rent og sundt Livsemne, og det har han for længe, længe siden opbrugt. Han ved desuden, at det kunde gaa ham som dem, der i lange Tider har levet paa den magre Kost, naar de pludselig hensættes til det rige Bord, at den kraftige Næring let kan virke en Dødssygdom..

Naar det derfor, som det viser sig, er Forfatterinden om at gøre at vække Sympathi for denne Mandsskikkelse, da kan vi meget gerne yde ham den: Det maa altid være frygteligt at modtage Livets store Tilhud, naar man ikke mere har Husrum til Lykkens Udsendinge, og særlig da, naar man før har levet over Evne. Men at Gunvor Thorsdatter gør dette Tilbud overfor en slig vaklende Skikkelse, er absolut at træde ud af den Sfære, som betinger hele hendes aandelige Tilværelse.

Lykkeligvis bliver det heller ikke til noget med dette Forhold. Der melder sig itide et nyt Krav, som ganske anderledes formaar at samle hele hendes Væsen i Hjertets Valg. Hun nævnes jo blandt Folket: „Gunvor-Mor til Hærø“ — thi hun er den overalt nærværende med Hjælp og Trøst! Der er i denne Ud nævnelse sat hende et Stevne i Nødens og Farens Stund, som hun ogsaa med sin Natur helt og holdent kan møde til.

Og Kravet kommer! Det gælder intet mindre end Valget mellem Liv og Død. Men „Gunvor-Mor“ vakler ikke, hun er i den yderste Stund der, hvor hun uvilkaarlig hører hjemme. I Farens og Ulykkens Omtumlen med Mennesker, hvor Sind og Sans forvirres af Dødsskrækken, der uddeler hun sine Ordre med stille